

Theaterdocente Marieke de Lange tussen straatkinderen in Honduras. Eigen foto

Marieke de Lange. Foto: Michel Hobbij

Met **Ubuntu** straatkinderen uit de goot halen

Charles Braam

Kunst is vaak idealistisch maar Marieke de Lange stelt kunst volledig in dienst van haar idealen: straatkinderen in arme landen een identiteit geven.

Marieke de Lange (32) studeerde in 2005 af als theaterdocente. „Bij het maken van theater begin je met niets, je gaat met elkaar een proces aan en uiteindelijk heb je een resultaat dat je met anderen kunt delen. Het gevoel dat je daarvan krijgt, is voor mij het ultieme gevoel van ik leef, ik besta.”

Maar na haar studie stond ze niet te juchten bij het idee op scholen toneellessen te gaan geven voor een groep onwillige pubers. „Ik wilde iets toevoegen, het verschil maken, speciaal voor kinderen.” Daarom liet ze een langgekoesterde droom in vervulling gaan: een reis naar Afrika. „Daar heb ik mijn ambities en idealen kunnen combineren. In Namibië mocht ik met veertig schoolkinderen uit een sloppenwijk een theaterstuk maken.” Voor Marieke de Lange én de kinderen, die nooit eerder iets met toneel te maken hadden gehad, was dat een enorme belevenis. Ze kwam er voor het eerst in aanraking met straatkinderen.

„Daar wist ik wel vaag wat van. Op televisie had ik dingen gezien maar dat was het.” Tijdens haar tweede reis, nu naar Kenia, kwam ze opnieuw in contact met de bedelende, stelende, lijmsnuivende, ongewassen lastposten. Want zo worden ze meestal gezien. Een triest leger van wereldwijd honderd miljoen kanslozen, die de sloppenwijken van zo veel grote steden bevolken, weggeworpen nog voordat hun leven goed en wel is begonnen. „Het zijn er echt gigantisch veel. Je kunt je daar lam door laten slaan maar mij motiveert het juist. Wij willen dat die kinderen weer een menselijk gezicht krijgen en zich weer een kind kunnen voelen.”

Ze noemt Simson, een van de jongens in het *Zula II survive*-project. Op de vraag wat hij later wilde worden, was zijn ontroerend eerlijke antwoord: 'Een persoon.' Dat zegt veel over hoe die kinderen over zichzelf denken. Marieke: „Die kinderen willen wij een stem geven, hoorbaar en zichtbaar maken en ondersteunen in hun weg terug naar school. Je kunt een kind niet zomaar van de straat plukken en in de schoolbanken zetten. Daar gaat een heel proces aan vooraf. Die kinderen zijn ontzettend beschadigd, getraumatiseerd. Over het algemeen zijn het ook de meest sensitieve, gevoelige en intelligente kinderen die er zijn, heel ondernemend.”

Kinderen willen vanzelfsprekend graag ergens bij horen. Dat is volgens De Lange een van de redenen waarom er in Honduras en andere Latijns Amerikaanse landen

zoveel jeugdbendes zijn. Hun manier om te ontsnappen aan de uitzichtloze situatie.

Om structuur te geven aan haar plannen voor theatermaken met straatkinderen richtte De Lange in 2006 met vriendin Renske Hofman 'Ubuntu' op. „Ubuntu is een begrip dat ik in Namibië heb geleerd. Een van de meisjes van mijn eerste project zei tegen mij: 'Now you have the true spirit of Ubuntu'.” Ubuntu betekent gemeen-

Met toneelspel geeft Ubuntu kinderen het gevoel 'iemand' te zijn

schapszin en staat voor wat de organisatie wil bereiken: dat mensen samen ervoor zorgen dat er geen kinderen meer op straat zijn. „Want kinderen horen niet op straat, kinderen horen zich te kunnen ontwikkelen tot sterke individuen, die een bijdrage kunnen leveren aan hun land.”

Dat klinkt allemaal erg idealistisch. Op de vraag of dat nog wel van deze tijd is, antwoordt De Lange: „Ik denk dat idealisme deel uitmaakt van mensen. En heel

veel mensen die dat niet hebben, voelen zich over het algemeen niet erg gelukkig. Ik denk dat iedereen het nodig heeft zich ergens voor in te kunnen zetten, dat je iets voor de wereld kunt betekenen. Op wat voor manier dan ook.”

Ubuntu heeft inmiddels projecten uitgevoerd in Namibië, Kenia en Honduras. Op dit moment loopt er een project in Bandung, op Java, dat speciaal gericht is op meisjes. Een groot probleem in Indonesië is dat veel meisjes al vroeg in de prostitutie belanden. „We proberen ze te ondersteunen in hun weg uit de prostitutie en te stimuleren om in de schoolbanken te blijven. We willen die kinderen de mogelijkheid bieden zich te ontwikkelen om zich beter over zichzelf te kunnen voelen.”

Sinds een paar maanden beschikt Ubuntu over twee ambassadeurs, sportjournalist Jack van Gelder en actrice Anna Drijver. Jack van Gelder gaat zich inzetten voor een project met straatkinderen in Oekraïne, waar in 2012 de Europese kampioenschappen voetballen worden gehouden. Drijver werkt mee aan het project in Indonesië en aan een benefietfeest in februari 2011. Anna Drijver: „Het is zonde als kinderen alleen bezig zijn met overleven. Ubuntu geeft straatkinderen een stem en een gezicht, een identiteit. Het meest waardevolle dat een mens bezit.”

Benefietfeest Ubuntu: zondag 13 februari Westergasfabriek, 15.00 - 22.00 uur www.ubuntutheatre.org